

Címadásom ars poeticája

Azt gondolom, egy kép címe akkor jó, ha „üzen”. Nem elvesz, hanem hozzáad az alkotáshoz, ugyanakkor nem korlátozza a néző szabadságát.

Miután nem tisztem egy művészettörténésznek művészettörténeti elemzést írni, inkább a saját gondolataimat igyekszem megfogalmazni.

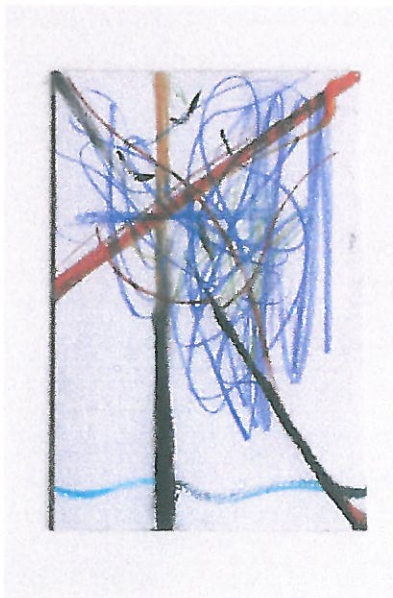
Számomra az alkotás személyes folyamat eredménye, vagy nevezhetjük szenvedélynek is. Ez azt feltételezi, hogy vannak érzéseim, amit máshogy nem tudok kifejezni, felszínre hozni, csak képi eszközökkel. Ezért számomra a cím nagyon szabadon értelmezett része az alkotásnak.

Fontosnak tartom egy kép esetében a hagyományos ismérveket, értékeket, kritériumokat, ami egy festmény esetében feltételezi a komponálást, a színvilágot, rajzi, festői technikákat, stb, stb . Ez nálam többnyire alárendelt szerepet játszik egy adott koncepció esetén, mégis ez határoz meg mindent. Akármilyen jó is egy cím, ha a kép nem állja meg a helyét, csak egy sikertelen kísérlet lesz az eredmény.

Ugyanakkor vannak alkotók, főleg az autodidakta vagy az art brut irányzat képviselői körében a rajzi esetlenség adja a mű báját, keresetlen őszinteségét. Ezek a munkák akár egy könyv illusztráció esetében is megállják a helyüket, vagy akár minden kommentár nélkül beszélnek és kifejeznek.

Azt gondolom , hogy egy művész habitusa, beállítottsága vagy akár pillanatnyi lelkiállapota, hangulata is nagymértékben befolyásolja a művet és annak címét is.

A „Cím nélkül”-től

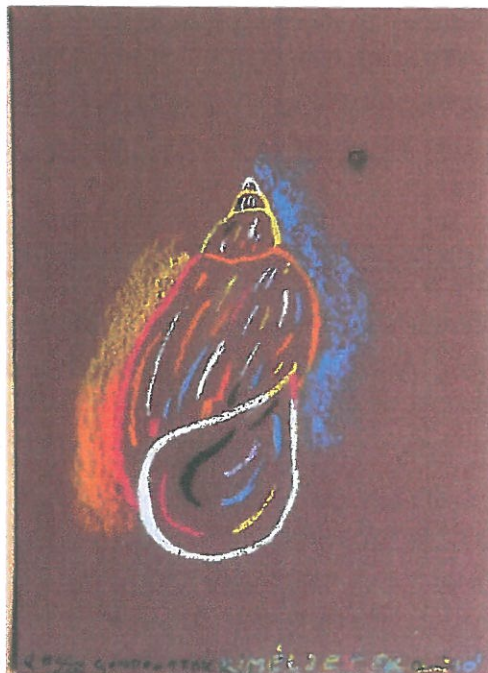
Cím nélkül

a körmondatokon keresztül

Ajánld fel keresztedet Jézusnak, aki meghalt érted

akár a művészi poénokig.

Rossz gondolatok kíméljétek

Talán a jól eltalált poénok, művészi beszólások hagytak legnagyobb nyomot az avatott vagy avatatlan nézők, műértők, műkedvelők emlékezetében.

Itt megemlíteném példaként Magritte „Ez nem pipa” című képét vagy akár Braque kevésbé közismert szöges képét, de Duchamp „Forrás”-a is beírta magát a művészettörténetbe.

Magam részéről többféleképpen közelíték magához a témához.

Vagy egy gondolat, érzés, esetleg koncepció szüli a képet (az én esetemben többnyire sorozatokról beszélhetünk),

például: „Magányos fa”

vagy a külső látvány inspirál arra, hogy azt képi eszközökkel jelenítsem meg, persze sokszor van átjárás a külső és belső valóság között. Ide kapcsolódik kutyusaimról készített sorozataim kapcsán megfogalmazott mottóm:

A belső valóságot nem akarom alárendelni a külső valóságnak, ezért nem azt festem, amit látok, hanem azt, amit érzek. Az ideális számomra az, ha ez a kettő találkozik, és akkor képeim talán túlmutatnak önmagukon.

Például:

Alvó Pityke tanulmány

Megszakadt szív I.

Megszakadt szív II.

Megszakadt szív III.

Szeretek szuggesztív, határozott képi eszközökkel, technikákkal dolgozni. Az így létrejött alkotásokat, rám jellemzően, minden hátsó szándék nélkül „keresztelem” el.

Miután szeretem az egyszerűen megfogalmazott dolgokat (igazságokat) is, az - élni és élni hagyni - mondás lehetne akár a jelmondatom, ars poeticám.

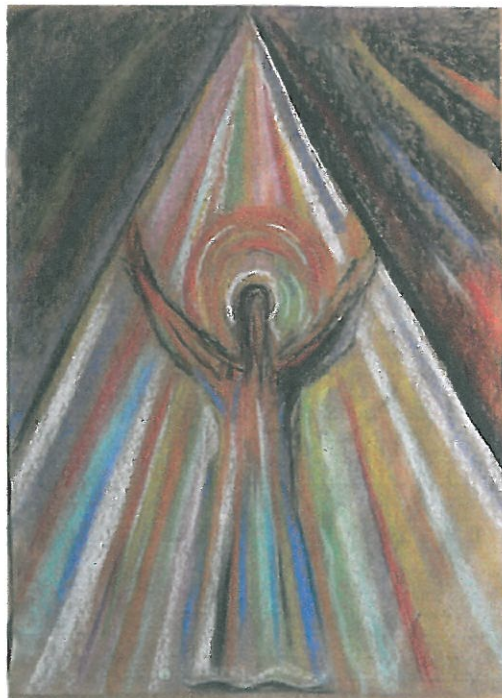
Ez alatt az életet és az örökéletbe vetett hitemet értem, ami azért tetszik nekem, mert olyan tág fogalom, hogy szinte minden belefér anélkül, hogy bárkit is sértenék vele.

Létezés kertje sorozatból

*Egy lélek története sorozatból:
Cím nélkül*

Istenes képek sorozatból: A kegyelem árad

A képeimen a múltó pillanat rögzítésére törekszem három féle módon; a felidézett múlton (Szeretet buborékok, kutyás képek), az elképzelt jövőn (Kirándulás a végtelenbe, Hegyeken túl) és a jelenre való rácsodálkozáson keresztül (Melinda liliomai, Lámpák és csillagok).

Ehhez általánosságban hozzá fűznék annyit, hogy a színek nyelvére fordítom le a számomra fontos jelenségeit a világnak.

Néhol a kontrasztokra helyezem a hangsúlyt (Első lépés az életbe), néha pedig a harmóniára törekszem (Áradj szét, Hegyeken túl).

Ugyanakkor megemlíteném Jel sorozatomat, mely szimbolikus utalásnak tekinthető az általam örök érvényűnek tartott igazságokra.